

תת"ע 3304/04/18 - מדינת ישראל נגד רונן מרטון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3304-04-18 מדינת ישראל נ' מרטון
לפני כבוד השופט דין סעדון

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
רונן מרטון
הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 17.8.14 נdag הננאשם ברחוב גילדסגים, קריית אונו, ופנה ימינה בצדמת לרחוב דור. בכיוון נסיעת הננאשם מוצב תמרור 302 ("עצור ותן זכות קדימה"). הננאשם על פי הנטען לא צית לتمرור שכן נסע כאמור ופנה ימינה בשל העזר את רכבו לפני קו העצירה. הננאשם הגיע לרישום הדוח באופן כפול. הוא טען תחילתו כי לא הבחן בתמרור 302 אלא סבר כי מדובר בתמרור "תן זכות קדימה". כמו כן הוא טען כי מקום עמידתה לא הייתה עורכת הדוח (להלן - השוטרת) יכולה להבחן בעבירה.

2. השוטרת העידה במסגרת פרשת התביעה ובאמצעותה הוגש הדוח (ת/1) ממנו עולה כי השוטרת הבחינה בנאשם נסע כאמור מבליל לעזר לפני קו העצירה. במסגרת פרשת ההגנה העידו הננאשם ועד הגנה נוסף. על פי גרסת עד ההגנה, בעת האכיפה כלפי הננאשם הייתה השוטרת עסוקה ברישום דוח לו כך שלא הייתה יכולה להבחן בנאשם עבר את העבירה המזוהה לו.

דין והכרעה

3. לאחר ששמעתי את העדויות ועינתי במסמכים מצאתי לקבוע כי המאשימה הוכיחה את אשמת הננאשם במידה ההווכח הנהוגה בפלילים. אלה נימוקי ההכרעה:

4. נקודת המוצא לדין היא, כי אין חולק כי בכיוון נסיעת הננאשם כאמור מוצב תמרור 302 וכי במקום קיים קו עצירה. הננאשם הודה במפורש בקיומו של תמרור 302 ("יש שם ימינה עם תמרור 'עצור' ע' 3 ש' 20). בדיון ההקראה הננאשם כפר אמן בביטוי העבירה אך במסגרת כפירתו הודה בעובדת קיומו של קו עצירה במקום. בלשון הננאשם **"עצרתי לפני קו העצירה ולאחר מכן גלשתי עד למצב בו היה לי שדה ראייה"** (ע' 1 ש' 9-10; ההדגשות בהכרעת

הדין הוסיף). כיוון שהנאשם הודה בקיומו של קו עצירה רואים עובדה זו כמכחת כלפיו (יעקב קדמי, **על סדר הדין בפליליים**, 1370 (2009)).

תקנה 64 (ד) לתקנות התעבורה קובעת את חובתו של נהג הנדרש לצאת לTIMEROR 302: "נווהג רכב המתקרב לצומת שלפנינו מוצב TIMEROR המציין חובה לעצור, יעצור במקום שיוכן לראות את התנועה בדרך החוצה ואם סומן קו עצירה - לפני קו העצירה, ויתן את זכות הקדימה לרכב המתקרב או הנכנס לצומת מכביש אחר"

4. נמצא, כי על מנת לעמוד בדרישת תקנות התעבורה היה על הנאשם לעצור את רכבו לפני קו העצירה. מה הוכח במקרה זה ? השוטרת חזרה על הגרסה שפורטה בת/1. הנאשם לעומת זאת ציין כי עצר את רכבו לפני מעבר הח齐יה. כאשר נשאל אם לפני מעבר הח齐יה קיימים קו עצירה השיב כי אינו יודע ומכל מקום אחורי מעבר הח齐יה לא קיים קו עצירה ("אני אמור לעצור לפני מעבר הח齐יה. אחורי מעבר הח齐יה אין קו עצירה... אני לא יודע אם יש שם קו עצירה לפני מעבר הח齐יה" ע' 4 ש' 16 ו- 19). גרסה זו שמציג הנאשם מהוות נסיגה מן הגרסה אותה הציג בcpfירתו ולפיה עצר את רכבו בקו העצירה ולאחר מכן גלש עד שיכל היה לפנות ימינה בטחה. על פי הגרסה שהציג הנאשם בעדותו הוא עצר לפני מעבר הח齐יה בשעה שהוא אינו יודע לומר אם היה קיימים לפני קו עצירה ולאחר מכן גלש עד שהוא יכול לפנות ימינה בטחה לרחוב דור. מעבר לכך שגרסת הנאשם בדיון ההוכחות סותרת את גרסתו בדיון ההקראה, אני סבור כי קיבל גרסת הנאשם בדיון ההוכחות ממוטטת את הגנתו שכן על פי גרסת הנאשם כאמור אין שום ראייה שהנאשם עצר את רכבו לפני קו עצירה שכן לא צריך לנאים אם לפני מעבר הח齐יה קיימים קו עצירה ולאחר מעבר הח齐יה הנאשם מאשר כי לא עצר עד שפונה ימינה לרחוב דור.

5. הנאשם העלה שתי טענות עיקריות נוספות ולפיهن השוטרת ממקומ עמידתה לא הייתה יכולה להבחן בבדיקה העבריה וכי במועד האכיפה הייתה השוטרת עסוקה ברישום דוח לעד ההגנה. אני דוחה טענות אלה מן הטעמים הבאים: בפתח דיון ההוכחות הוועד הנאשם על חובתו לחזור את השוטרת בכל עניין השני מבחינתו במחלוקת שאם לא כן יחשב כמסכים לאמור בעניין זה בגרסת השוטרת. הנאשם נמנע מסיבותיו מלחקור את השוטרת בחקירה נגדית ברגען למקום בו עמדה בעת האכיפה ובנגע למעשה אותה עת. הנאשם ציין כי מצויות ברישוטו תМОנות המלמדות כי ממקומ עמידתה לא הייתה השוטרת יכולה להבחן בעבריה אך הוא מעולם לא הציג תМОנות אלה לשוטרת או לבית המשפט ולא נתן לשוטרת הזדמנות להגן על עמדתה בפני טענה זו. בדברי הנהג בת/1 צינה השוטרת כי אחת מתשובות הנאשם לרישום הדוח הייתה כי לא הבין בכך שמדובר בתIMEROR 302 וסביר כי מדובר בתIMEROR "tan זכות קדימה". גם תגoba זו לא טרח הנאשם לחזור את השוטרת. ההלכה היא כי **"היריב חייב במסגרת החקירה שכונגד לחזור את העד במשירין ובמפורש בקשר לכל נושא שיש לגביו מחלוקת..."** על כן כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכונגד בקשר לנושא מסוים ההנחה היא - בהיעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא ואפילו מוסברת אי ההתייחסות יש לה משקל לטובת גרסת העד באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות "להגן על עמדתו" (יעקב קדמי, **על הראות**, ע' 1949 1949 (2009)). זהו גם המצב המשפטי בענייננו. הימנעות הנאשם מלhalbז לשותרת שאלות בעניין יכולה להבחן בעבריה ממקום עמידתה ובדבר מעשייה בעת אכיפת העבריה נשוא בת/1 מנעו מן השוטרת "להגן" בבית המשפט על העמדה המובעת בת/1 ומונעו מבית המשפט אפשרות להתרשם ולהסיק מסקנות מעודות זו.

6. לסיכום: גרסת הנאשם לפיה עצר לפני העצרה ולאחר מכן גלש עד שפנה ימינה לרחוב דורין קרסה תחתיה מן הטעם שהנאשם כלל לא זכר אם לפני מעבר החציה שלפניו עצר סומן קוו ח齊יה. טענות הנאשם בנוגע להיעדר יכולת השוטרת להבחן בעבירה ממוקם המצאה ובונגע לעיסוקה בעת האכיפה כעולה מעדות עד ההגנה נדחות מן הטעם שהנאשם לא טרח לחזור את השוטרת בעניינים מהותיים אלה במסגרת החקירה הנגדית.

המסקנה העולה מכל המקובל היא, כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם במידת ההוכחה הנדרשת. אשר על כן ולאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת התביעה נשענת על עדות יחידה אני מרשים את הנאשם במיחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום 8 ביולי 2018, במעמד הצדדים